

adoptivfamiljer

MEMBERSHIP FOR THE FAMILY ASSOCIATION FOR INTERNATIONAL ADOPTION NR 4 2010

Den färggranna familjen

Vi är alla olika. En del är långa, en del är korta, en del har bruna ögon och en del har blå. En del förstår sig på de mest invecklade ting, andra gillar mest att gå i skog och mark. Vi är unika individer med olika egenskaper, men en sak vi delar med varandra är att ingen klarar sig bra helt ensam. Vi vill gärna leva livet i gemenskap med andra. I den här föreningen har de flesta av oss det gemensamt att vi inte har de biologiska band som den mest vanliga familjen har i vårt samhälle. Man skulle kunna säga att vi också är ett slags regnbågsfamiljer, då sammansättningen färgmässigt ofta speglar en bredare variation än den traditionellt svenska. Hur gärna vi än vill det är vi aldrig det helt traditionellt svenska, utan istället mångfärgade och multikulturella.

Nåväl denna färggranna familj – hur har den kommit till? Ett barn eller en grupp syskon någonstans i världen har genom våra kontakter getts möjlighet att komma till vuxna som godkänts för att ta emot barn. Tider förändras och situationer för människor förändras. Vi ser det i hur situationen för världens barn förändras. På många av våra kontakter finns äldre barn, syskongrupper och barn med handikapp. Hur tänker vi om dessa barn, skulle vi kunna bli de här barnens föräldrar? Naturligtvis är det utmanande att fundera på om vi har möjlighet, vilja och kärlek tillräckligt för dessa barn. Men det är nödvändigt att vi gör det, för det är de här barnen som behöver hem och föräldrar.

Under tiden vi söker föräldrar för dessa barn är det vår förhoppning och önskan att samhället ger adoptivbarnen och deras adoptivföräldrar bästa möjliga stöd. Det ekonomiska stödet är viktigt. Därför är det viktigt att man ser över reglerna för föräldrapenning för syskongrupper och för äldre barn, liksom orimligheten i att inte få behålla barnbidrag vid långa utlandsvistelser för syskon som medföljer vid en ny adoption.

Barnen behöver också samhällets stöd under sin uppväxt, och det är viktigt och angeläget att den kunskap som finns sprids där den gör nytta. FFIA deltar tillsammans med de övriga organisationerna i detta arbete bland annat genom att via träffar informera kommunernas utredare om barnens villkor i utlandet. Men vi gör det också via familjeaktiviteter, som den som arrangerades i Göteborg i november där vi bidrar till att öka kunskapen om adoption. Läs mer om detta längre fram i tidningen.

Det är också viktigt att ha sin historia med sig och nyligen utkom boken om ”Internationella adoptioner i Sverige. Politik och praktik från sextioalet till nittiotalet” av Cecilia Lindgren. Skriften är framtagen av MIA (Myndigheten för internationella adoptionsfrågor) och är väl värd att läsa om man är intresserad av att följa hur internationella adoptioner förändrats genom åren. Boken är refererad längre fram i tidningen. Som illustration delger oss också Ingrid Stjerna sina minnen, erfarenheter och tankar från ett fyrtioårigt yrkesliv som adoptionsutredare.

Så var det det där med att vi har något gemensamt, en önskan om att ge ett eller fler barn en bättre framtid. Ni som står inför att adoptera måste fundera, hur ser det barnet/barnen ut? Och för oss som redan har våra barn i hamn finns det andra sätt att hjälpa barn. Så den ständiga uppmaningen blir, bidra gärna till vårt bistånd.

Med det vill jag önska er alla ett GOTT NYTT ÅR!

Carin Fremling

ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Kay från Vietnam
och Värmland

issn 1104-2044

Vi Adoptivfamiljer nr 4/2010

Ledare - SID 2

Vi är så olika

Rapport från kontoret - SID 4

Adoptionernas historia - SID 6

Internationella adoptioner i backspegeln

En erfaren utredare berättar - SID 7

Ingrid Stjerna började på 70-talet

Att vara svensk och ändå inte - SID 10

Adoptivfamiljer i hundratals intervjuer

Seminarium i Skåne - SID 12

FFIA och BFA i samarbete - SID 13

Notiser - SID 14

Medlemssidan - SID 15

Familjesidan - SID 16

Medlemsdag. Mary Juusela berättar om sin bok på FFIA:s och BFA:s gemensamma aktivitet 13 november. Läs mer på sid 13. Intervju med Mary på sid 10.

Temadag om adoption

Välkommen till ett samarrangemang mellan FFIA och Adoptionscentrum Jönköping den 5 februari 2011 kl 9-16.30.

Platsen är Studieförbundet lokaler på Rosenbergsgatan 6, Jönköping. Kostnaden är 100 kr för medlemmar och 200 kr för övriga. Anmälan görs till jennie.krafft@studieförbundet.se senast 31 januari 2011.

Preliminärt program med intressanta föreläsare:

- Marie Rahlen, socionom och psykoterapeut
- Mattias Eknefelt, barnöverläkare
- Margret Josefsson, kommunikationschef på AC
- Helene Mohlin, press- och informationsansvarig på FFIA
- Hanna Wallensteen, medlem i nätverket Adopterad kompetens
- Karin Nilsson, handläggare på Familjerätten i Jönköping
- Eva Ahlin, psykolog från Göteborgs stads Adoptionsrådgivning
- Anna Mannheimer, adoptivmamma.

Anna Mannheimer

Adoption av barn med särskilda behov

Går ni i adoptionstankar och funderar över adoption av barn med särskilda behov? Då ska ni redan nu boka in lördagen den 19 mars i Nordiska högskolan för folkhälsovetenskap, Nya Varvet, Göteborg.

Vi kan då erbjuda en heldag med familjer som adopterat, läkare och personal från Sahlgrenska universitetssjukhus och FFIA:s medarbetare. Sara Larsson kommer att tala om anknytning och hur man kan förbereda sig mer kring detta när barnets särskilda behov krockar med de generella goda råd kring anknytning som finns.

Det kommer att finnas många tillfällen för samtal och möte med oss alla.

Du behöver inte vara medlem i FFIA för att delta. Så sprid gärna detta vidare till adoptionsintresserade vänner och bekanta.

Varmt välkomna – mer information kommer.

Väntetiderna för adoption är fortsatt långa. Är man beredd att emot ett barn med särskilda behov kan de dock bli betydligt kortare.

I korthet om våra länder och kösituationen

Till Colombia, Kina, Kenya och Sri Lanka finns ingen kö för att skicka ansökan. Vi vill uppmärksamma er som funderar på att adoptera från Colombia att om ni har ett medgivande för ett lite äldre barn – eller syskon – beräknas handläggningstiden bli kortare än som annars är vanligt. Handläggningstiden generellt sett ligger för närvarande på cirka tre och ett halvt år.

Vi vill också berätta att förmedlingen av barn med speciella behov från Kina enligt 72-timmarshandläggningen fortsätter att fungera väl. Hittills i år har vi förmedlat 36 barn via det så kallade 72-timmar/onlinesystemet, av totalt 48 från Kina. Handläggningstiden i den ordinarie kön för adoption från Kina är för närvarande fyra år och fem månader och förväntas fortsätta öka. Vid adoption via onlinesystemet är handläggningstiden tre-sex månader.

Ni som funderar på och har frågor kring denna särskilda handläggning är välkomna att höra av er till oss. Ni kan också finna information på vår hemsida och ta del av hemkomna familjers berättelser om deras väg till beslutet att adoptera ett barn med särskilda behov. Vi tar gärna emot fler intresseanmälningar, då de flesta som anmäler sig har blivit utsedda som familj åt ett barn inom kort tid. Er utredning behöver inte specificera att ni är lämpade att ta emot ett barn med särskilda behov för att ni ska kunna ansöka.

TILL THAILAND OCH INDIEN HAR VI KÖ FÖR att skicka ansökan. Par som senast påbörjade ansökan till Indien och Röda korset, Thailand, var anmälda i början och mitten av 2008. Under år 2010 har ingen ansökan sänts till DSDW.

Vi kan ta emot fler ansökningar till Kenya. Vi har två familjer som kommit hem under 2010 och en familj med ansökan i landet. Vi söker fler familjer till Kenya, där man fortfarande kan räkna med en kort väntetid från avsänd ansökan till barnbesked.

NÄR DET GÄLLER SRI LANKA så finns det ingen kö för att sända sin ansökan hit. De senaste åren har vi bara förmedlat ett fåtal adoptioner från Sri Lanka. Det har dels rört sig om släktingbarn, dels barn med särskilda behov. Det politiska läget i landet är nu mer stabilt än tidigare och i mars i år gjorde vi en resa till landet för att undersöka adoptionsmöjligheterna.

Antalet internationella adoptioner från Sri Lanka har minskat under senare år, och som på så många andra håll är det främst barn med särskilda behov som behöver familj genom internationell adoption. Därför söker vi nu några pilotfamiljer som vill ansöka om ett barn med särskilda behov från Sri Lanka. Som sökande välkomnar vi gifta par under 45 år med dokumenterade svårigheter att få biologiska barn och god hälsa. Ansökan bör omfatta ett barn från tre års ålder och uppåt.

Att vara pilotfamilj innebär att sända sin ansökan till ett land där verksamheten inte är upparbetad. Det innebär en större osäkerhet och mindre information vad gäller tidsperspektiv och processen i allmänhet, jämfört med när ansökan skickas till etablerade kontakter. Vi har mycket svårt att beräkna handläggningstiden, men bedömningen är att den kan komma att ligga någonstans runt två-tre år.

Ovanstående förutsättningar avser ansökningar från par. FFIA har i nuläget mycket begränsade möjligheter att placera ansökningar från ensamstående. Den senaste som påbörjat ansökan till Indien var anmäld 2006.

HUR FUNGERAR KÖSYSTEMET? Med anledning av de nu relativt långa köerna – i Sverige och/eller samarbetslandet – så skulle vi vilja lite mer detaljerat redogöra för hur kösystemet fungerar. Det går bra att vara anmäld som medlem och sökande i flera organisationer.

När hemutredningen är klar kan ni sända den till flera organisationer och få varje organisations bedömning av vilka utlandskontakter den har, dit ni kan sända en ansökan. Det finns inget hinder att stå i kö på flera länder hos olika organisationer. Det är först när en organisation erbjuder er att sammanställa och sända ansökan till en kontakt i utlandet som ni måste välja organisation. Man kan alltså bara ha EN ansökan i utlandet genom en organisation.

Däremot kan man fortsätta att vara medlem och sökande i en annan organisation under handläggningstiden av ansökan i utlandet, och på så sätt skaffa sig en "kölapp" för en eventuell andra adoption hos en annan organisation i framtiden.

Om ni väljer att ställa er i kö för en kontakt i utlandet, samtidigt som ni passar in på en kontakt där det inte är väntetid hos oss, kan ni när som helst välja att hoppa av "kön" och istället påbörja en ansökan till exempel till Kina. Det kan ju vara så att kösituationen snabbt förändras och ni vill ompröva ert val.

Men när ni har tackat ja till att påbörja sammanställningen av en utlandsansökan kan ni inte utan kostnad avbryta denna och istället välja ett annat land senare. Detta regleras i den "Överenskommelse om adoptionsförmedling" som ni skriver under i samband med att ni börjar sammanställa er ansökan till en utlandskontakt.

MEDLEMS- OCH SÖKANDEAVGIFT 2011. Senaste inbetalningsdatum av medlems- och sökandavgifter för nästa år är 31 januari 2011. Dessa avgifter måste vara betalda för att ni ska kunna bli tillfrågade om att påbörja en utlandsansökan. En sådan förfrågan kan ju komma när som helst ... Det är viktigt att tänka på avgifterna om man önskar behålla sin köplats.

Ni kan ringa vårt växelnummer 031-704 60 80 för mer allmänna frågor, och det finns även möjlighet att lämna ett meddelande så kan vi ringa upp. Ni kan också nå oss via e-post. Vår adress är: adoption@ffia.se.

Besök gärna vår hemsida för att följa utvecklingen och läsa nyhetsbrev från våra länder. Ni hittar dem under adoption, landöversikt, respektive land och därefter senaste nytt.

Gott nytt år önskar vi på FFIA
Heléne Mohlin

FFIA:s kontor
tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på KinareSOR!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**

Ring oss på 08-545 95 200
adoption@kinaresor.se
www.kinaresor.se

I den nyutkomna boken ”Internationell adoption i Sverige. Politik och praktik från sextio- till nittio- och trettioårsperiod av verksamhet med internationell adoption i Sverige.

Adoptioner i ett historiskt perspektiv

Hur kommer dagens verksamhet med internationell adoption att uppfattas om och när forskarna vänder backspegeln mot den om kanske tjugo eller trettio år? Hur kommer dagens diskussioner bland lagstiftare, organisationer och myndigheter att uppfattas, och hur kommer man att se på de lagar och andra svenska och internationella dokument som styr verksamheten? Jag är inte säker på att jag får veta det, men jag medger att jag är nyfiken.

I den nyutkomna boken ”Internationell adoption i Sverige. Politik och praktik från sextio- till nittio- och trettioårsperiod av verksamhet med internationell adoption i Sverige.

BOKEN HAR TAGITS fram av MIA, Myndigheten för Internationella Adoptionsfrågor, och vänder sig till adopterade och deras anhöriga, men också till dem som i sin yrkesverksamhet möter adoptivfamiljer, de som arbetar inom den internationella adoptionsverksamheten – ja, egentligen alla som är intresserade av internationella adoptionsfrågor.

Författaren Cecilia Lindgren är barn- och familjeforskare vid Tema Barn, Linköpings universitet. Hon har tidigare skrivit en bok om adoption och föräldraskap, ”En riktig familj”.

Hon har i arbetet med boken, förutom att hämta information från offentliga tryck som till exempel riksdagens protokoll, även intervjuat ett antal personer som arbetade inom adoptionsorganisatio-

ner, stat och kommun under den period som boken beskriver. De har bidragit med sina personliga erfarenheter och minnen.

I sex kapitel går Cecilia Lindgren igenom de internationella adoptionernas historia i Sverige, och de olika frågor som det bland annat varit lagstiftarnas uppgift att lösa.

”Internationell adoption är således en process kantad av öden, val, förhandlingar, överväganden och beslut på olika nivåer och av olika aktörer. Den är omöjlig att fånga i en enkel modell, men den mynnar ut i konkreta beslut om enskilda barns framtid”.

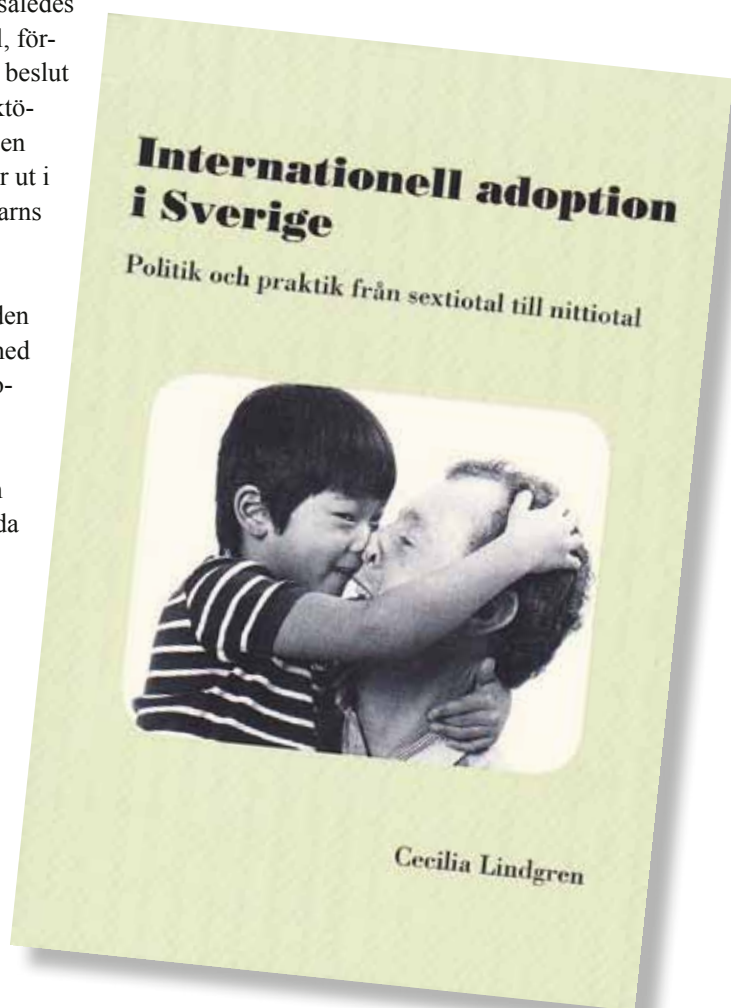
Det är dessa val, förhandlingar och beslut som format den svenska modellen för arbete med internationell adoption som boken beskriver.

Cecilia Lindgren berättar om hur internationell adoption etablerades som ett sätt att bilda familj, och hur adoptionerna av svenskfödda barn över tid ersatts med adoption av barn födda i andra länder.

I DE FÖRSTA kapitlen beskriver hon hur den form för förmedling av adoptioner som finns idag, med ett antal auktoriserade organisationer och myndigheten, MIA, vuxit fram. Ett antal olika modeller för förmedling

och urval bland sökande har provats på vägen och mycket som kan tyckas självklart idag har sannerligen inte varit det under resans gång.

Vem skulle till exempel ha sista ordet när det gällde sökandes lämplighet? Adoptionsorganisationerna? Myndigheten? Eller kommunens socialnämnd som gjorde den första prövningen?

Stora delar av bokens inledande kapitel ägnas åt den verksamhet med privat adoptioner som tidigare varit betydligt mer omfattande än åtminstone jag varit medveten om, och ambivalensen hos bland annat myndigheter och lagstiftare till verksamheten.

Å ena sidan sågs de privata adoptionerna som problematiska av flera olika skäl. Det var ibland inte 100 procent tillförlitligt att de barn som fick svenska föräldrar verkligen saknade biologisk familj. Det fanns exempel på att personer som förmedlade adoptioner också skodde sig på verksamheten, och de som genomförde privata adoptioner hade ibland inte godkänts av socialnämnden.

Å andra sidan ville man behålla möjligheten att adoptera privat, och försökte istället omgärda dessa adoptioner med regler som skulle kunna göra verksamheten tillförlitlig. Trots kritik från kontakter i ursprungsländerna, våra nordiska grannländer och massmedia dröjde det ända in till 90-talet innan en kraftig begränsning av möjligheten att adoptera på privat väg gjordes.

ETT AV KAPITLEN HANDLAR OM etableringen av kontakter i olika länder, och hur dessa byggdes upp. Här har säkert de intervjuer som genomförts varit extra värdefulla, eftersom de personer som intervjuats bidragit med personliga minnen. De första kontakterna med olika länder har i många fall uppstått genom enskilda personer som bott och varit verksamma i landet, och som ofta varit eldsjälar som lagt ned ett stort ideellt arbete för att bidra till att ge barn en familj.

Även adopterades rätt till kunskap om sitt ursprung diskuteras i ett kapitel. Medvetenheten om hur viktigt det är att ha kunskap om ursprunget, och det synsätt som finns idag har vuxit fram över en lång tidsperiod. Det har långt ifrån alltid varit självklart – särskilt inte medvetenheten om att adopterades liv inte startar den dag de anländer till Sverige. Man tänkte inte på att deras liv, med erfarenheter och historia från ursprungslandet, fortsätter här.

Utöver att beskriva den debatt om internationell adoption som förts under en trettioårsperiod, och de olika besluts-

processer som lett fram till det regelverk som styr verksamheten idag, beskriver Cecilia Lindgren olika grundläggande synsätt på internationell adoption, och de olika generationer adoptivföräldrar som företrätt dem under åren. Hon ställer viktiga frågor om de dilemman som finns inbyggda då verksamheten ska regleras i lag.

Min egen första erfarenhet av adoptionsvärlden är ungefär samtida med slutet av den tidsperiod som Cecilia

Lindgren beskriver. Det gav en extra och spännande dimension åt läsningen, men boken är intressant för alla som är berörda av internationell adoption – adopterade, adoptivföräldrar och yrkesverksamma på olika områden. Läs den!

Kerstin Krebs

Boken kan beställas från MIA:s (Myndigheten för Internationella Adoptionsfrågors) webbsida.

När Ingrid Stjerna började arbeta med adoptioner på 70-talet var de nationella adoptionerna lika många som de internationella.

40 års erfarenhet av adoptioner

Ingrid Stjerna har arbetat med adoptionsfrågor sedan 1971. Sina första adoptionsutredningar gjorde hon på Byrån för adoptioner och vårdnadsfrågor i Stockholm. Då var de nationella adoptionerna lika många som de internationella.

Arbetet handlade inte bara om att utreda adoptionssökandes lämplighet, utan också om att ge rådgivning och stöd till mammor inför beslutet om hon skulle lämna sitt barn för adoption. Det var också Byråns uppgift att matcha barn och adoptivföräldrar samt under en tid följa familjen.

I dag är inhemska spädbarnsadoptioner ovanliga i Sverige. Ingrid Stjerna tror att Barnbyn Skå och dess attityder hade en stor betydelse för att de nationella adoptionerna minskade.

– Jag tror att Skå och deras synsätt på familjer och barn var väldigt bra på så sätt att de tyckte att det inte självklart blev bättre för att samhället tog över, utan att man skulle stötta familjen. Sedan gick de, tycker jag personligen, för långt. För de gav adoption ett dåligt rykte. Man

skulle till död och pina stötta föräldrarna och det blev ibland på barnens bekostnad. När föräldrar faktiskt inte klarade att ta sitt ansvar valde man fosterhemsplaceringar i stället för adoption, trots att man redan då visste att fosterhem är ett betydligt otryggare alternativ än adoption. Den inställningen till inhemska adoption lever tyvärr kvar hos många socialarbetare.

Samtidigt som de nationella adoptionerna minskade växte den internationella adoptionsrörelsen fram. Ingrid Stjerna berättar:

– Jag var ”student -68”, som jag lite slarvigt brukar kalla det. Det var ju då när vi här i Sverige tyckte att vi hade det så bra och vi skulle lära resten av världen att bli som vi. Där kom de internationella adoptionerna in, många av oss tyckte att de var en fantastiskt bra lösning. För mycket barn där och för lite barn här. För mörka barn där och för ljusa barn här – vi blandar så blir allt mycket bättre och så blir alla sams och vi älskar varandra... lite slarvigt formulerat. ▶

► Fyrtio års erfarenhet ...

– Där kom också mina funderingar kring blodsbands betydelse in. Är det så nödvändigt att föda barn? Kan man älska och tycka lika mycket om ett adopterat barn? Barn som barn, tyckte jag!

Har frågan om adopterades ursprung alltid funnits med i verksamheten eller har den vuxit fram?

– Jag tror att den alltid funnits med för oss som arbetat seriöst med adoptionsfrågor. Vi har förstått att om några år kommer barnen att behöva få prata och få information om det här. Därmed blir det en viktig uppgift för oss utredare att hjälpa föräldrar att sköta öppenheten på ett klokt sätt eftersom det tydligen är så svårt. Jag vet att Lis Asklund* redan på sin tid kämpade hårt för öppenhet i adoptionsfrågan, att barn redan från början behöver få veta sanningen om sitt ursprung. Men det var lika många som rådde de stackars adoptivföräldrarna att inte prata med barnen.

– Man trodde att man skyddade barnen och så vågade man inte kräva mer av föräldrarna. Man identifierade sig med föräldrarnas sorg över att inte kunna föda barn.

INGRID STJERNA LYFTER OCKSÅ fram den biologiska mammans sorg.

– Det är ett oerhört starkt beslut av en kvinna att komma fram till att lämna sitt barn för adoption. Det är så smärtsamt. Det är förstås lika stor smärta i det som att inte få biologiskt barn.

I samband med en omorganisation, då familjerättsfrågorna i Stockholm decentraliserades till stadsdelarna, gjorde Ingrid Stjerna en sammanställning av de eftersökningsärenden som den centrala Familjerättsbyrån ditintills haft. Hon upptäckte då att handläggare i en del ärenden direkt motverkat kontakt mellan adopterade och biologiska släktingar.

– Det gör mig så upprörd att det finns adopterade som tror att motparten är ointresserad när det egentligen är vi som har bromsat.

Ingrid Stjerna tror att även det här handlar om rädsla. Man är så rädd att

begå sekretessbrott att man sviker den adopterade. Som exempel lyfter hon fram Michael Nyqvists berättelse i boken Medan barnet sover. Han går till Familjerättsbyrån i Stockholm för att få information om sin bakgrund men får inget veta eftersom socialsekreteraren, som sitter med hans adoptionshandlingar framför sig, hänvisar till sekretess. Sedan vänder sig Michael Nyqvist till Skatteverket och får av dem veta vem hans mamma är.

– Det här med sekretess har gjort många i min yrkeskår rädda och rädsla är sällan bra i relationer eller i socialt arbete, säger Ingrid.

Vad tycker du att socialarbetare som handlägger återföreningsärenden ska tänka på?

– Framförallt är det viktigt att höra vad personen hoppas på att få ut av det. Hur länge har man funderat på det och vad är

... Att en adopterad söker sina rötter behöver ju inte betyda att adoptionen inte var bra. Det kan vara just för att de haft det bra som de orkar ta steget ...

det som gör att man startar sitt sökande just nu. De som tar steget har oftast funderat länge på det, för adopterades klocka går långsamt som någon har sagt.

Ingrid Stjerna tycker att det är bra om man först har ett möte då man pratar om varför den adopterade vill söka just nu och vilka förhoppningar och frågor man har.

– När det handlar om de svenska dokumenten så bör man ha läst igenom dem själv för de kan vara ganska förskräckliga. Då måste man kunna översätta detta för en ung människa av idag och beskriva att så såg Sverige ut då. Så såg kvinnors situation ut före p-pillret, före aborter. Dagens unga människor fattar inte alltid att det så nära i tiden kunde vara så annorlunda.

DÅ DET GÄLLER INTERNATIONELLT adopterade får man förklara situationen i ursprungslandet. Därför, menar Ingrid Stjerna, har adoptionsorganisationerna

med sin kunskap om ursprungsländerna en nyckelroll i de internationella eftersökningsärendena.

– För man måste förstå kvinnans situation där och då för att kunna ta hand om det informationen väcker. Det är viktigt att sitta ner och prata om vad de hittar, deras reaktioner och så vidare. Det gäller ju också att hjälpa den som söker att stå ut i sin väntan. Den som till slut tagit detta steg och börjat söka måste stå ut med att den andra parten också behöver tid. Då kan man behöva träffas många gånger bara för att prata om att det är så jobbigt att vänta.

Har du också deltagit då adopterade och biologiska föräldrar återförenats?

– Ja och det är oerhört starkt. Det är lika starkt som att sammanföra en biologisk förälder och blivande adoptivföräldrar, hur mycket känslor som helst. Inte ett öga var torrt som det brukar talas om. Det är ju det vi ser på TV i Spårlöst. Man kan tycka olika saker om programmet men det visar hur starka känslor det handlar om.

NÅGOT SOM SPÅRLÖST OCH andra ofta missar, tycker Ingrid Stjerna, är att visa på adoptivföräldrarnas betydelse. Det tycker hon är att svika de adopterade.

– Adoptivföräldrarna är fullständigt utsuddade. Det är ju de som är det egentliga stödet för dem som lyckats eller misslyckats med sitt sökande. Det är ju adoptivfamiljen som finns kvar. Att en adopterad söker sina rötter behöver ju inte betyda att adoptionen inte var bra. Det kan vara just för att de haft det bra som de orkar ta steget.

Ingrid Stjerna menar att det ofta finns orimliga förväntningar på hur en adop-

tivfamilj ska vara för att adoptionen ska uppfattas som bra. Hon säger.

– Stackars adopterade ska störtälska sina adoptivföräldrar, år ut och år in. Vad begär vi? Det gör väl ingen? Men det är adoptivfamiljen som är tryggheten, dit de skall kunna återvända och på sitt sätt prata om det svåra.

Ur MIA:s Infoblad
Artikeln är förkortad, vill du läsa hela intervjun kan du gå in på www.mia.eu

**Lis Asklund var socialarbetare och blev 1938 en av Sveriges två första sjukhuskuratorer. Hon var programproducent vid Sveriges Radio 1957-78. Allmänna Barnhuset gav 1960 ut en vägledning för adoptivföräldrar, "Som vårt eget...", skriven av Lis Asklund*

Träffar med adoptionsutredare

Var kommer barnen ifrån - vilka erfarenheter bär de med sig? Vad är orsakerna till de långa väntetiderna? Varför är det nästan omöjligt med adoption av riktigt små barn? Hur kan det vara att adoptera ett äldre barn eller ett barn med funktionsnedsättning? Vilket stöd erbjuds de adopterade som söker sitt ursprung?

Myndigheten för Internationella Adoptionsfrågor, MIA, och adoptionsorganisationerna inbjuder kommunförbunden till samarbete kring utbildningsdagar för familjerättssekreterare. De frågor som MIA får från socialsekreterare som handlägger adoptionsärenden visar på ett stort behov av aktuell information om de barn i utlandet som behöver en familj.

Under 2006 och 2007 anordnades flera informationsträffar av det här slaget och de föll mycket väl ut med tanke på informations- och erfarenhetsutbyte organisationer och adoptionsutredare emellan.

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Här får du kunskap, erfarenhet och eminent service!

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just din återresa.

Oavsett om du reser på egen hand eller om ni är flera som vill göra resan tillsammans, så hjälper vi dig.

Välkommen till oss! Måndag-fredag kl.09-17

Tyghusgatan 2 , 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Alltid vara helast, renast och duktigast. Alltid vara svenskast, och alltid vilja passa in. Så beskriver flera av de medverkande adopterade i Mary Juuselas bok "Adoption - banden som gör oss till familj" sin uppväxt.

Intervjuer med 200 adoptivfamiljer

Mary Juusela föddes i 1982 i Bangalore, Indien, adopterades av sina föräldrar 1983 och växte upp i Bålsta i Uppland. Hon har en kandidatexamen i journalistik och har arbetat såväl som anställd som frilans sedan 2004 och är numera också studerande på Handelshögskolan i Stockholm, där hon läser en internationell chefsutbildning.

Idéen till boken växte fram under hennes egen uppväxt som adopterad och mörk i ett vitt samhälle, Bålsta, under 1980-90-talet och senare under påverkan av debatten kring utredningen "Adoption – till vilket pris?" utgiven 2003. Påverkade gjorde också en främmande kvinna, som sagt åt henne att hon skulle vara tacksam för att någon varit barmhärtig nog att ta hand om henne.

MARY BLEV ALLTMER NYFIKEN på vad det är för band som binder adoptivfamiljer samman, vad som gör en familj till familj när de genetiska banden saknas. Hon ville belysa att adoptioner och synen på dem förändras både av utveckling i samhället och av den enskilda individens livsresa. Det omfattande research-arbetet med boken är något Mary levtt länge med, och som hon lagt ner stort arbete på, med ett brinnande engagemang.

Mellan åren 2003 och 2009 har hon träffat 200 adoptivfamiljer och utöver detta så medverkar i boken ytterligare 29 adoptivfamiljer, drygt 110 individer, som bor över hela Sverige. Boken lyfter fram olika familjers berättelser om den egna adoptionen och livsberättelserna börjar på 60-, 70-, 80- eller 90-talet, beroende på

när barnet eller barnen kom till Sverige, och gör halt vid intervjutillfället 2009. Läsaren får ta del av djupa familjeporätt med mycket glädje, skratt och tårar under åren som familjerna vuxit samman.

– Under min uppväxt träffade jag inga andra adopterade, och visste inte särskilt mycket om andra adoptioner än min egen. Senare i livet mötte jag adopterade som hade en långt ifrån en positiv syn på adoption. Jag råkade också själv ut för situationer som var kränkande, som att helt främmande människor talade om för mig att jag borde vara tacksam som fått komma hit, säger Mary.

Mary ville att de adopterade som medverkar i boken skulle vara så pass gamla att de hunnit med att reflektera över sin adoption, alltså tjugo år och äldre.

– Både samhället och man själv förändras, säger Mary. Man får anledning att reflektera vid olika tillfällen i livet, när man börjar skolan, som tonåring och som ung vuxen.

Den egna synen på adoptionen förändras med de erfarenheter man gör, menar hon, och även av utveckling och förändring i samhället.

Berättelserna i boken är sinsemellan mycket olika, liksom familjerna som berättar. Olika är ibland även uppfattningarna om familjens gemensamma historia hos de olika familjemedlemmarna. Ett tema återkommer dock så ofta att man kan tala om en röd tråd: Känslan av att vara olik omgivningen och längtan efter att passa in, att se ut och vara som alla andra. Även Mary har erfarenhet av detta, att alltid på olika sätt vilja bevisa

sin svenskhet och att man hör hemma här, bland Emil i Lönneberga-svenskarna, som Mary säger.

– Man vet egentligen aldrig hur det är att vara i en annan människas skor, säger hon. En vit, "svensk" person vet inte hur det är att bli bemött endast utifrån sin hudfärg, och att utsättas för den rasism man kan möta om man är mörk.

Jag frågar om vi adoptivföräldrar underskattar känslan av att vara annorlunda, att inte höra till.

– Adoptivföräldrar, som står sina barn nära, vet självklart till stor del hur det känns då de har fått bevittna sitt barn möta samhällets frågor och tidvis elaka åsikter, men kan inte förstå fullt ut eftersom de saknar den här erfarenheten. Människor i allmänhet, utanför familjen, har ännu svårare att förstå, säger hon.

– Varje fråga man får om "var kommer du ifrån?" kapar banden till familjen och gör det uppenbart att man inte hör ihop på ett självklart sätt. Detta kan göra riktigt ont för någon som är adopterad. Det blir ett konstant, ofrivilligt, försvarande av familjebanden

Vi svenskar är snara att kategorisera, tycker Mary, och det är ofta väldigt viktigt för människor man möter att få sammanhangen klara för sig. Adopterad? Invandrare? Flera av de intervjuade adopterade talar också om detta, och om hur viktigt det varit att markera att man är svensk, inte invandrare, som befinner sig längst ned i hierarkin.

Mary återkommer till att hon vid olika tillfällen fortfarande blir bemött utifrån hudfärg, hon blir sedd bara utifrån sitt

yttre, en indier eller en adopterad, inte som den person hon känner sig som, den hon är. Man är både och, samtidigt varken eller, något som många adoptivbarn i boken vittnar om och som för vissa leder till en stor kluvenhet.

– Det finns också ofta värderingar i hur man ser på adopterades ursprungsländer, menar Mary. Ett land som man känner till och kanske besökt, eller de länder som beskrivs positivt i media känns närmare än länder man inte vet något alls om. Det är en slutsats jag konstaterat utifrån alla hundratals adoptivbarn jag intervjuat under åren, säger hon.

Hur man bemöts och vilka frågor man får om sitt ursprung avgörs också i någon mån av var man befinner sig. I en storstad finns större mångfald, och det är lättare att helt enkelt vara en i mängden av olika människor. Samtidigt menar flera av de intervjuade att i takt med ökande invandring har det blivit svårare att som adopterad definieras som svensk av omgivningen. För att vittna om detta har Mary turnerat runt i nästan 40 städer, samhällen och småorter för att de intervjuade familjerna i boken skulle ha en så stor geografisk bredd som möjligt.

FÖR NÅGRA AV DE MEDVERKANDE i boken har det varit mycket viktigt, till och med avgörande för den egna identiteten, att resa tillbaka till ursprungslandet, och i en del fall att söka efter den biologiska familjen.

Flera av de intervjuade föräldrarna har stöttat och hjälpt till i sökandet efter biologiska släktingar och initierat att man rest tillbaka till ursprungslandet. Ibland har viljan att ge barnet en kontakt med ursprunget kanske till och med skytt sikten för att tidpunkten inte varit inne för barnets del.

– När det gäller återresor och sökandet efter biologisk familj måste det handla om lyhördhet och respekt för barnet, säger Mary. Hur väl man än vill är det den adopterade som måste avgöra när och om det känns rätt att resa till ursprungslandet, eller att söka den biologiska familjen. Det är inte fel att vänta med återresan tills man hunnit bli vuxen, eller att kanske inte göra den alls. Vi är

alla individer och det är så olika hur man känner.

Idag har Mary landat i sin egen identitet, som både svensk och indisk – och finsk!

– I slutet av tonåren klev jag av det eviga bevisandet av att jag är svensk, säger Mary. Jag kände att jag inte orkade bry mig om vad folk trodde längre. Det var inte längre viktigt att andra skulle se mina familjeband. Mamma, pappa och jag visste att vi var en familj och det räckte.

Att söka information om ursprunget känns inte aktuellt för Mary. Hon har varit i Indien, men inte på någon återresa, utan å arbetets vägnar.

– Jag bär mina rötter med mig och det räcker bra så, säger hon.

Arbete verkar för övrigt vara ett nyckelord för Mary, som har många järn i elden, just nu inte minst att föreläsa om sin bok och alla de spännande familjeöden hon tagit del av i olika sammanhang.

Till sist frågar jag Mary om hon tror att det skulle bli stor skillnad i familjernas berättelser om boken skrevs på nytt om tio eller tjugio år.

– Det skulle säkert vara stor skillnad, tror hon, men det är svårt att gissa idag hur skillnaderna skulle se ut. Kanske skulle det finnas mycket mindre kluvenhet och annorlundaskap hos de adopterade då? Vem vet – kanske skriver jag en sådan bok!

Foto Peter Knutson

Ja, vem vet? Kanske kan och vill Mary ta sig an uppgiften att dokumentera de nya berättelserna om banden som skapar familj när de adopterade som är barn i dag har blivit vuxna. Det är en bok jag gärna skulle vilja läsa, så jag hoppas på det!

Kerstin Krebs

Vill du veta mer om boken, se klippet när Mary intervjuades i TV4 Nyhetsmorgon, lyssna på intervjun i Sveriges Radio, läsa Dagens Nyheter-artikeln eller veta mer om Mary och bjuda in henne att föreläsa om boken? Du hittar allt detta samt kontaktuppgifter på: www.maryjuusela.se

I varje familj finns flera berättelser

Att läsa berättelserna i Mary Juuselas bok ”Adoption – banden som gör oss till familj” är lite som att se på sådana bilder i olika tidningar som brukar ha rubriken ”Finn fem fel”. 29 familjer där det finns ett eller flera adopterade barn – det är väl 29 ... adoptivfamiljer? Nej, låt er inte luras av den skenbara likheten! Inuti varje familjs berättelse finns flera berättelser, alla olika. Bilderna skiljer sig åt.

Mary Juusela har gjort ett omfattande och imponerande arbete med att inter-

vjuva familjer där en eller flera familjemedlemmar adopterats under perioden 60-tal till sent 90-tal. Familjerna har intervjuats tillsammans och ger tillsammans sin bild eller sina bilder av adaptionen, och framförallt av de band som skapats och gör just dem till en familj.

De familjemedlemmar som adopterats har ett stort antal olika ursprungsländer – Sverige, Tyskland, Grekland, Indien och

◀ I varje familj finns ...

Chile för att nämna några. Flera av ursprungsländerna har Sverige inte längre några adoptionskontakter med. Stora såväl som mindre familjer medverkar, ibland med en stor adopterad syskonskara, ibland med både adopterade och biologiska barn. I en del fall medverkar inte alla familjemedlemmar, och en del familjer som tillfrågats har av olika skäl avböjt att intervjuas.

Jag läste boken parallellt med Cecilia Lindgrens ”Internationell adoption i Sverige. Politik och praktik från sextiotial till nittiotial” (se annan artikel i detta nummer). Vill man ha personligt färgade bilder av svensk adoptionshistoria passar Mary Juuselas bok utmärkt. Mig berörde den framförallt starkt eftersom familjerna så generöst delar med sig av sina liv tillsammans, också av de delar som inte varit varken lätta eller lyckliga.

Familjernas berättelser innehåller likheter men framförallt skillnader, men det som återkommer som en röd tråd hos de adopterade familjemedlemmarna är längtan efter att likna, att passa in.

”Jag var svenskare än svensken under många år. För att passa in såg jag till att bära likadana kläder, klippa mig likadant och anamma en liknande stil som mina svenska kompisar. Allt var mycket strategiskt för att passa in och kompensera för hur annorlunda jag såg ut.”

Flera av de medverkande adopterade berättar också om längtan efter att möta sin biologiska familj för att kunna se likheter, eller resa tillbaka till ursprungslandet där de liknar och passar in.

Mary Juuselas bok berör. Som adoptivförälder kände jag igen mig i mycket, medan annat, kanske mest på grund av tidsperspektivet, kändes mycket främmande och avlägset. Jag läste boken med både leenden och tårar och inbillar mig att jag lade den ifrån mig åtminstone en aning klokare.

Kerstin Krebs

Lördagen den 13 november anordnade Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst återigen en seminariedag för adoptivfamiljer och andra intresserade i Helsingborg. Ett drygt trettiotal åhörare kom för att lyssna på Carina Tigervall och Justecia Truedsson när de frågade: Varifrån är du egentligen?

Rasism till vardags

Vad svarar man som adopterad på frågan: Varifrån är du egentligen? Svarar man exempelvis Helsingborg där man vuxit upp och bor, eller kanske Bogotá, där man föddes och bott i ett par månader? Den som ställer frågan är oftast ute efter det senare svaret, men vilket svar vill man som adopterad ge? Varför är frågan så viktig för den som ställer den?

Bland annat denna fråga togs upp och diskuterades av två föreläsare under en föreläsning anordnad av Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst i Helsingborg i november. Inbjudna att föreläsa var Carina Tigervall och Justecia Truedsson.

Carina Tigervall, som tillsammans med Tobias Hübinette har skrivit boken *Adoption med förhinder: Samtal med adopterade och adoptivföräldrar om vardagsrasism*

och etnisk identitet, beskrev den vardagsrasism som finns enligt de adoptivfamiljer de intervjuat. Carina fokuserade på föräldrarnas erfarenheter, men drog även exempel ur de adopterades erfarenheter.

Justecia Truedsson, vuxen adopterad, talade om samma ämne utifrån sina personliga erfarenheter. Hon gav en personlig syn på hur hon upplever att omvärlden sett på henne och ser på henne med tanke på hennes ursprung. Justecia beskrev den vardagliga rasism hon råkat ut och fortfarande råkar ut för i arbetslivet, på krogen och inom sportens värld.

De båda föreläsarna väckte tankar och diskussion kring ämnet hos åhörarna. De delade med sig av egna erfarenheter och samtalen pågick en bra stund efter föreläsningens slut.

Henrietta Godolakis

En dag i november anordnade FFIA och BFA sin andra gemensamma medlemsaktivitet. Även denna gång visade sig samarbetet över organisationsgränserna vara lyckat och uppskattat. Fortsättning följer antagligen ...

Bullar, loppis & föreläsningar

För drygt ett år sedan träffades FFIA:s och Barnen framför allt (BFA) utbildningsgrupper för att diskutera möjligheten att framöver samarbeta kring våra medlemsaktiviteter. Vi arbetade fram ett koncept med olika aktiviteter kring ett "öppet café" där alla var välkomna att fika under eftermiddagen. Man skulle kunna "dropa" in, ta en fika och delta i den aktivitet man själv önskade.

I våras gjorde vi ett första försök med en gemensam aktivitet och på programmet förutom caféverksamheten stod två föreläsningar där Sara Larsson, socionom och matre meo terapeut föreläste om "Anknytning" och BFA:s Katarina Pettersson och Kristina Johansson, båda pedagoger, föreläste om hur adoptivbarnens situation i skolan kan vara. För barnen fanns ett rum med papper och kritor och om man ville kunde man också lyssna på sagoläsning. Vi hade också "loppis" där medlemmarna fick möjlighet att sälja och köpa barnrelaterade saker.

Programmet och upplägget visade sig vara väldigt uppskattat och vi kände att det gav mersmak att samarbeta över organisationsgränserna!

Lördagen den 13 november var det åter dags att samla FFIA- och BFAföräldrar, varande och blivande och vuxna adopterade till en gemensam eftermiddag. Den här gången hade vi fått möjlighet att vara i Flatåsskolan där vi inled-

ningsvis samlades för att fika och njuta av hembakade bullar och kakor. Flera träffade gamla bekanta ansikten och några var alldeles nya i adoptionssammanhang och dem försökte vi arrangörer hjälpa till kontakt med dem som redan var föräldrar.

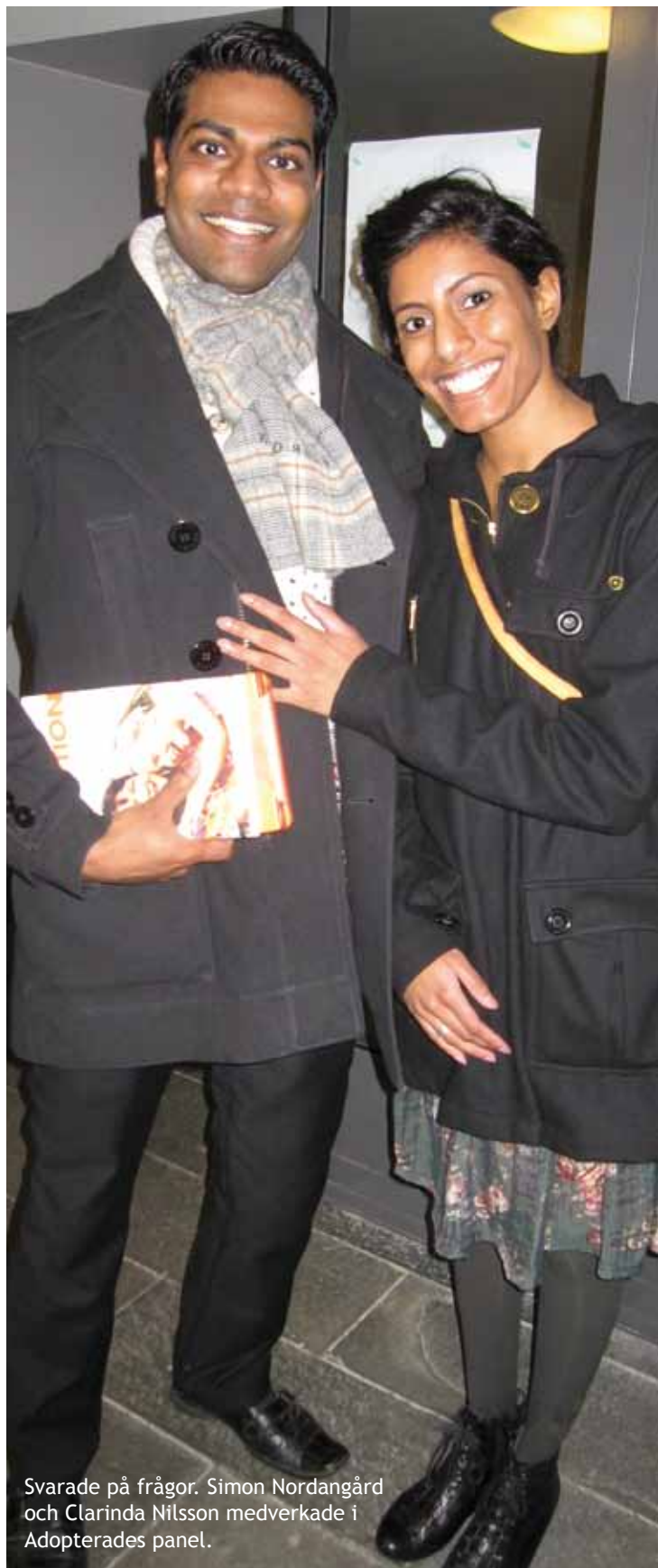
Mary Juusela, adopterad från Indien, och aktuell med boken "Adoption. Banden som gör oss till familj" inledde med att dela med sig av egna erfarenheter och tankar kring sin adoption och fortsatte sedan att berätta om sin bok och svarade på frågor. På annan plats i tidningen kan man läsa en intervju med Mary.

Efter Marys intressanta föredrag smakade det gott med en kopp kaffe igen och att få "mingla" runt och prata "adoption", passa på att köpa Marys bok som fanns till försäljning och att fynda på loppismarknaden.

Vi samlades sedan för dagens sista programpunkt "Adopterades panel" där Clarinda Nilsson och Simon Nordangård, båda adopterade från Indien medverkade. De delade frikostigt med sig av sina upplevelser och erfarenheter av att vara adopterade och svarade på frågor, hela tiden med en blandning av humor och allvar och med glimten i ögat!

Tack alla ni som kom denna regniga höstlördag och var med och gjorde dagen så lyckad. Hoppar att vi ses snart igen!

Kaisa Hammar

Svarade på frågor. Simon Nordangård och Clarinda Nilsson medverkade i Adopterades panel.

Tecken som stöd

En kurs för adoptivföräldrar och andra intresserade nära och kära!

Tecken: Ett stöd i kontakten mellan barn och föräldrar, samtidigt som språkinläringen underlättas.

Jag arbetar som talpedagog med barn och har de senaste fem åren haft kurser i teckenkommunikation/TAKK/ för pedagoger och föräldrar. Att använda sig av stödtecken och lära barn teckna har visat sig vara en rolig och effektiv metod att hjälpa barn att komma igång med sin kommunikation och sitt tal.

Efter som jag själv är mamma till två adopterade flickor har det i efterhand slagit mig: Tänk om jag kunnat detta med tecken när vi hämtade våra flickor på 90-talet! Därför startar jag nu nybörjarkurser i teckenkommunikation för adoptivföräldrar i Stockholm 29-30 januari, lördag och söndag kl 8.30- 13.00. Pris: 1000-1250 (beroende på lokalhyra), material ingår. Intresseanmälan med namn, adress, telefon till info@veravox.se

Varmt välkomna!
Berit Johansson

Thai-träff i november

Den 20 november 2010 träffades vi i Duvboskolan i Sundbyberg. Färgglada flaggor välkomnade vid ingången. Det var en informell träff där alla tog med fikabröd och bjöd varandra. Tipspromenad och en Thailandskarta underhöll lite i början innan själva fikandet och lekandet tog över. De flesta som kom hade små barn i två-årsåldern, men flera äldre barn finns nu på en lista med thai-familjer som vill träffas igen. Det var elva familjer som hört av sig med intresse, fem fick lämna återbud på grund av sjukdom eller Thailandresa (!). Tolv familjer samlades och hade en trevlig eftermiddag ihop. – Det var roligt, ska bli kul att träffa dem i vår, sa min dotter Maria efter den avslutande lördagsmiddagen på Thairestaurang .

Om någon mer är intresserad av listan så maila ceciliae23@gmail.se

Fantastisk film om återförening

FFIA rekommenderar en riktigt bra film om ett par syskon som skilts åt vid adoptionen.

I slutet av november hade Folkets Bio premiär för en norsk film som heter *Upperdog*. Det är en fantastisk film som inte kan lämna någon oberörd.

Som små barn adopteras halvsyskonen Axel och Yanne till Norge och skiljs åt vid ankomsten. Till skillnad från sin yngre bror minns Yanne resan till Norge, men hon har ingen aning om var han befinner sig nu.

När Yannes vän Maria börjar arbeta som tjänsteflicka för Axels föräldrar, upptäcker de ett fotografi av en ung pojke. Maria har sett samma bild på väggen i Yannes lägenhet.

Hon bestämmer sig för att återförena dem. Utan att ha tid att inse konsekvenserna, sätter hon i gång en kedja av händelser som involverer känslorna till många andra än bara hon själv.

Filminformation och trailer finns på <http://folketsbio.se/filmer/filmer/988>

Filmen spelas på Zita och Victoria i Stockholm, Panora i Malmö, Kino/Södran i Lund, Elektra i Västerås, Hagabion i Göteborg, Folkets Bio i Umeå, Roxy i Örebro.

KALENDARIUM

- **15 januari** kl 15-17
Traditionell julgransplundring i Allianskyrkan, Östra Storgatan 56, Jönköping. Fika, fiskdamm, dans kring granen och tomte.
50 kr för vuxna, 25 kr för barn. Anmälan till jennie.krafft@studiefamjandet.se
- **25 januari** kl 18-20
Bokpresentation "Internationell adoption i Sverige". MIA inbjuder till en kväll med information, kaffe och smörgås. Folkets Hus, Umeå. Anmälan: www.mia.eu senast 18 januari
- **26 januari** kl 18-20
Bokpresentation "Internationell adoption i Sverige". MIA inbjuder till en kväll med information, kaffe och smörgås. Folkets Hus, Göteborg. Anmälan: www.mia.eu senast 18 januari
- **5 februari** kl 9-16.30
Temadag om adoption. Rosenbergsg 6, Jönköping. Mer information, se notis på sidan 3.

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Vill du vara med i styrelsen?

Tiden går fort och under våren är det åter dags för medlemmarna att välja en ny styrelse. Är du intresserad av att vara med och delta i det viktiga och intressanta arbetet i FFIA:s styrelse? Välkommen att höra av dig till Monica Fagerberg, monica.fagerberg@ffia.se, på FFIA:s kontor som är sammankallande i valberedningen

Skribenter sökes till Vi Adoptivfamiljer

Vi söker dig som tycker om att skriva, utreda och undersöka och är relativt nybliven adoptivföräldrar - med nybliven menar vi inom fem år eller så. Vi skulle uppskatta det tillskottet till vår redaktion.

Du arbetar ideellt och vi är glada om du har möjlighet att bidra med ett reportage per tidning eller några per år. Det saknas aldrig idéer till vår tidning, men det är viktigt för vår redaktion att hänga med i familjelivets olika faser och det som kan dyka upp där.

Du får gärna ha en egen blogg, twittra och tycka om adoptionsfrågor förstås! Det spelar ingen roll var i Sverige du bor. Skriv till FFIA:s informationsansvarige Helene Mohlin: helene.mohlin@ffia.se och/eller medlemstidningens redaktör Ing-Marie Söderberg: tillraby@telia.com

Ge bort Vi Adoptivfamiljer

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration på Vi Adoptivfamiljer. Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration? Sätt in 200 kr på FFIA:s postgirokonto 72 08 41-6. Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

FFIA på Facebook

FFIA har numera en egen sida på Facebook. Sök bara på namnet. Den är öppen för alla. Om du gillar FFIA - gå in på vår hemsida och gilla! Här kommer du som är på Facebook kunna läsa lite om vad som händer på FFIA. Vår Facebookgrupp "Adoption är en fantastisk möjlighet" finns naturligtvis också kvar. Där får du ansöka om medlemskap och kan möta alla adoptionsintresserade oavsett organisation. Med tanke på att gruppen är sluten så passa på att diskutera olika frågor, tipsa etc. Den ena gruppen utesluter inte den andra.

www.ffia.se

familj

Linnea Åbom från Kina

FFIA:s julkort

Fei, sju år med lillasyster Lia, tre år

Elina Gunnarsson, född i januari 2009,
från Kina och Ljungbyhed.

Emanuel född
2005 i Vung Tau,
Vietnam och Bo
Yang född 2007 i
Hunan, Kina

Viktor Thorén,
drygt två, från
Kina

